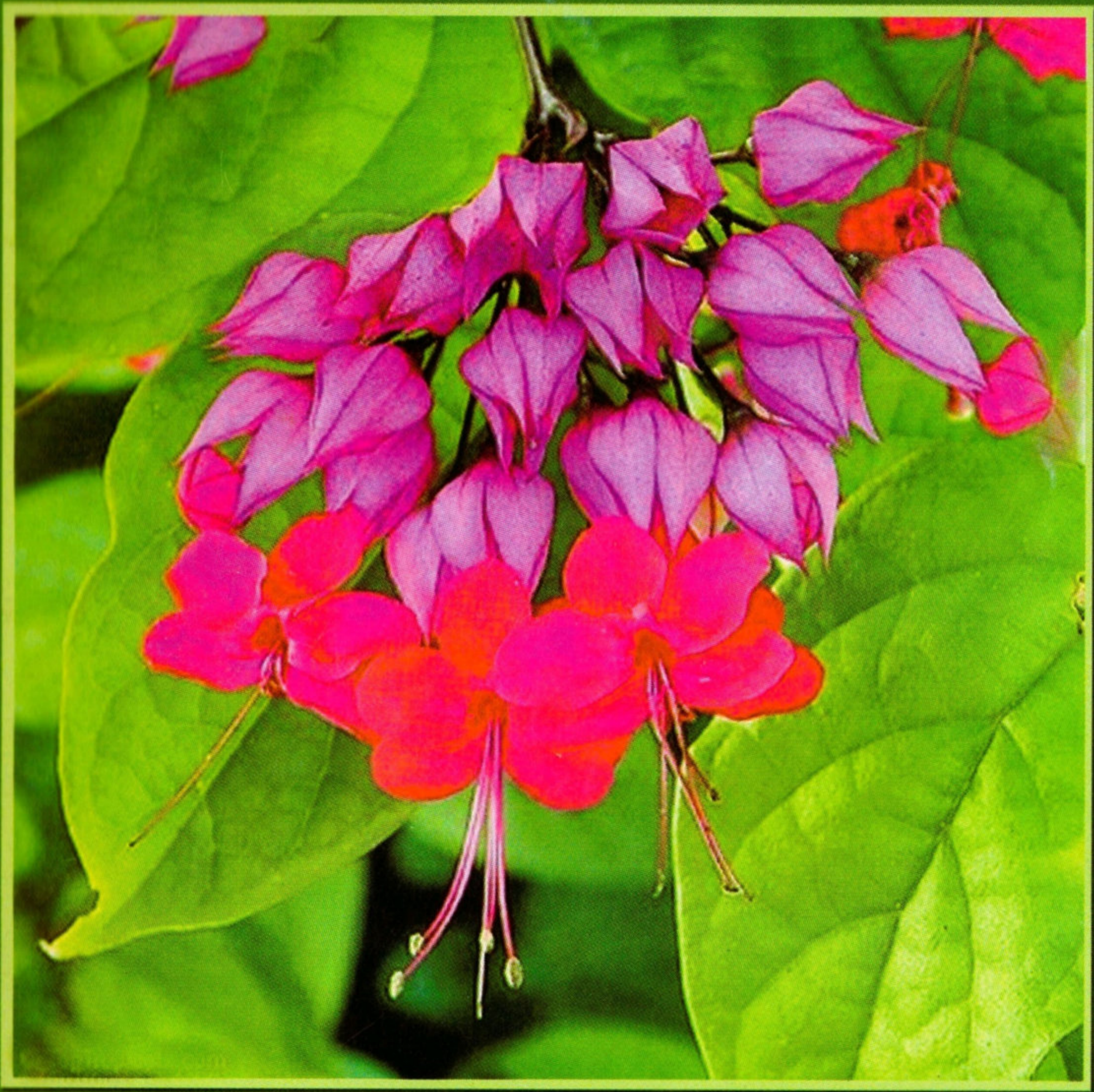
Rs. 15

ఆంతరంగిక దృక్పథం

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక

ఫిబ్రవరి 2010

4.4.2009 — 4.4.2010

శ్రీఅరవిందులు పాండిచ్చేరి చేరుకుని నూరు వసంతాలు నిండిన సంవత్సరము.

19.9.2009 — 19.9.2010

శ్రీఅరవింద సొసైటీ స్వర్ణోత్సవ సంవత్సరం.

విషయసూచిక

ఆంతరంగిక దృక్పథం

అనుబంధం

ఎవరైతే మనస్ఫూర్తిగా, చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉంటారో, వారు ఎల్లప్పుడూ భగవంతుని తోడు కలిగి ఉంటారు.

శ్రీమాత

నీకిది క్రొత్త దిశలు తెరుస్తుంది

జీవితం యొక్క సర్వ విషయ కార్యకలాపాల, పరిస్థితుల ప్రభావము, వ్యక్తిచైతన్యముపై ఉంటుంది. ఆ ప్రభావం కేవలం వ్యక్తి దృక్పథంపై ఆధారపడి ఉంటుంది. ఈ సంగతి వ్యక్తి ఏదో ఒక దశలో గ్రహించకపోడు. విషయములు వాటికవి మంచివిగానో, చెడ్డవిగానో ఉండవు. వాటితో మనకు ఉన్న అనుబంధమును బట్టి అలా ఉంటాయి. ఏదో క్షణంలో వ్యక్తికది యెరుకపడుతుంది. పూర్తిగా వీటిపై మనకున్న దృక్పథానికి అనుగుణంగా వాటి ప్రభావం మనపై ఉంటుంది. ఒకే విషయం — అదే మాదిరి — ఏ తేడా లేనిది — మనం దానిని — దివ్యకృపతో, దివ్యసామరస్య ఫలితంగా లభ్యమైన భగవత్ప్రసాదంగా స్వీకరించినట్లైతే, మనం మరింత చైతన్యవంతంగా, శక్తివంతంగా, నిజాయితీగా ఉండటానికది సహకరిస్తుంది. సరిగ్గా అదే పరిస్థితిలో, దానిని మనమొక విధికల్పితమైన ఆఘాతంగా, మనకు దుష్ప్రభావం కలిగించేదిగా తీసుకుంటే, అది మనలని కృంగతీస్తుంది. ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తుంది. మనలోని శక్తి సామరస్య చైతన్యాలన్నిటినీ హరింపచేస్తుంది. దాని పరిస్థితిలో మాత్రము అది ఏ తేడా లేకుండా సరిగ్గా ఒకటే. ఇలాంటి అనుభవం నీకు కలుగుతే యెంత బాగుండును అనుకుంటాను. ఇది కలిగి ఉంటే మీరు మీపై స్వాధిపత్యం కలిగి ఉంటారు. అంతే కాదు. మీ జీవితపరిస్థితులన్నీ మీకు వశమై ఉంటాయి. అయితే ఇది మీ దృక్పథంపై పూర్తిగా, సమగ్రంగా ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇది మానసిక అనుభూతి కాదు — అక్కడే మొలకెత్తినా. ఇదొక శారీరక అనుభవంగా మీకు అనుభావ్యమవుతుంది.

ఇది నీకు క్రొత్త దిశలకు ద్వారాలు తెరుస్తుంది. ఇదే మార్గము. రూపాంతరీకరణకు నిర్దేశించే ఒక ముందడుగు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

అంతరంగ వైఖరి, విశ్వాసము — మాత్రమే ఎన్నదగినవి

సర్వమూ అంతరంగ వైఖరి మీద ఆధారపడి ఉంటుందని సాధకుడు సదా గుర్తుంచుకోవాలి. దైవకృప మీద అతనికి సంపూర్ణమైన విశ్వాసం ఉన్నట్లైన అడుగడుగునా దైవకృప అతనిచే ఉచితమైనదానిని చేయిస్తుందని అతను కనుగొంటాడు.

కాని అలా జరగాలంటే నీలోని మరియే ఇతర చలితచాలనం చేత ఖండింపబడని, లోతుగా వేళ్ళూని విశ్వాసం. నీ అస్తిత్వమంతా పరివ్యాప్తమై ఉండాలి. ఇది సహజంగానే కష్టమైంది. పైగా నీ మీద నీకు నమ్మకం కలిగి ఉండగలగాలి. కాని నీ చుట్టూ ఉన్నవారు, నీ వైఖరిలో పాలుపంచుకోరు. అయినా కూడా (దీనిని నీవు భరిస్తూ) ఈ నీ వైఖరి, నమ్మకం మాత్రమే ఎన్నదగినవి అనే సంగతి గుర్తుంచుకోవాలి.

బాహ్యమైనవన్నీ అర్థరహితంగా నిరుపయోగమైనవని నిరూపణ కాబడేవి. దైవకృప మాత్రమే నిన్ను కాపాడేది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం; సిద్దులగారి త్రివేణి

సరియైన అంతరంగ దృక్పథం

ప్రశ్న: ఏది సరియైన దృక్పథం?

శ్రీమాత: అది విషయాన్ని బట్టి ఉంటుంది బిడ్డా! తాను పరిపూర్ణతను సంతరించుకోవాలనే ఇచ్ఛ, లేదా, తాను ప్రశాంతంగా ఉండాలనే ఇచ్ఛ, ఇలా పరిస్థితులపై ఆధారపడి ఉంటుంది. అంటే, ప్రతీ సందర్భంలోను, దానికి తగిన ఒక అంతరంగ దృక్పథ ముంటుంది. ఉండాలి తప్పనిసరిగా. నీకు ఉండవలసినది ఇదే. ఇది విషయానుగుణంగా ఉంటుంది.

ఉదాహరణకు, తాను భౌతికంగా ఒక రకమైన అస్థిరతను,అనుభూతి పొంది, రాబోయే అనారోగ్యాన్ని పసిగట్టిన వెంటనే — సరైన అంతరంగ దృక్పథంపై దృష్టి కేంద్రీకరించడం అంటే — తన అంతరంగ ప్రశాంతతపై దృష్టి కేంద్రీకరించడమే. దైవకృపపై నమ్మకం కల్గి ఉండడమే. భౌతిక సుస్థిరత మంచి ఆరోగ్యాన్ని

కల్గి ఉండాలని ఇచ్ఛగించడమే. ఇదే సరైన దృక్పథం. వేరొక సందర్భంలో, ఒక కోపావేశ తరంగం, లేదా క్షణికాహంకారం, పెల్లుబికి పైకి వస్తున్న అనుభూతి కల్గుతుంది; అప్పుడతడు తప్పనిసరిగా, వెనుకడుగు వేసి, — అంతరంగ ప్రశాంతత వైపుగా దృష్టి మరల్చుకోవాలి. కృత్రిమ విషయాలకు దూరంగా, — ఊర్ధ్వభూమిక నుండి వచ్చేదానిని మాత్రమే ప్రకటించాలనే ఇచ్ఛతో, దైవేచ్ఛకు ఎల్లపుడూ విధేయుడై ఉండాలి. ఇదే సరైన అంతరంగ దృక్పథం. ఇలాగే ఉంటుంది, ఇంచుమించు, ప్రతి సందర్భంలో. సహజంగా, అదెల్లప్పుడు తిరిగి అక్కడికే వస్తుంది. ప్రతి ఒక్కరు దైవాన్ని తప్పక జ్ఞాపకముంచుకోవాలి. అతని సేవకు అంకితమవాలి. 'దైవేచ్ఛయే' తన ఇచ్ఛ కావాలి.

కాని ఒక సందర్భంలో నీవు ప్రశాంతతను కోరవచ్చు వేరే సందర్భంలో శక్తిని కోరవచ్చు; ఇంకొకప్పుడు ఆరోగ్యాన్ని కోరవచ్చు; అలాగే బాహ్యం నుండి వచ్చే వత్తిడిని నిరోధించేదేదో నీవు కోరవచ్చు

నీవు సందిగ్ధంలో ఉన్నపుడు — సరైనదాని నేదో ఎంపిక చేయవల్సి వచ్చినపుడు — వానిలో ఏది సరైనదో తెలియనప్పుడు — అట్టి సందర్భంలో — తప్పనిసరిగా — సాధ్యమైనంతవరకు — నీకు నీవుగా — నీ చైత్యపురుషసత్తాతోను, నీలోని దైవసాక్షాత్కారంతోను, అనుబంధమేర్పర్చుకోవాలి; సమస్యను చైత్యపురుష,చేతనకు ఎరుకపర్చాలి. దానిపై సత్యవెలుగును, — దైవేచ్ఛకు అత్యంత సన్నిహితంగా ఉండే, సత్య నిర్ణయాన్ని కోరాలి. ఆ నిర్ణయాన్ని శ్రద్ధతో వినడానికి,(దాని నుండి) ఉత్తేజం పొందడానికి ప్రయత్నించాలి.

ప్రతి సందర్భంలోను, ఇదే సరైన అంతరంగ దృక్పథం అని గమనిస్తావు.

ప్రశ్న; ప్రియమైన మాతా! ఇక్కడ శ్రీఅరవిందులు చెప్తారు, "సరైన దృక్పథంలో ఎదుర్కొన్న కష్టాన్ని అధిగమించాక, ఒక ఆటంకం అదృశ్యమైనట్లనిపిస్తుంది." ఏది సరైన అంతరంగ దృక్పథం?

శ్రీమాత: ఆ! ఈ ప్రశ్న వస్తుందని ఊహించా ముందే. ఈ దిగువ వాక్యంలో వారు (శ్రీఅరవిందులు) ఏది వివరించారో అదే సరైన అంతరంగ దృక్పథం. తన నమ్మకాన్ని సడలనీయకుండా, ప్రశాంతంగా ఉండడం, — ఇంకా కొంచెం దూరంలో

రాధ ప్రార్థన

తొలి చూపులోనే నిన్ను నా ప్రభువు, దైవమని తెలుసుకున్నాను. నా నివేదనను స్వీకరింపుమో స్వామీ!

నా ఆలోచనలు, ఆవేశములు, నా హృదయభావనలు, సంవేదనలు, జీవన సర్వచలితచాలనలు, శరీరములోని ప్రతి జీవకణము, ప్రతి రక్తబిందువు — సర్వస్వము – ఏ మినహాయింపులేక అంతయు నీదే స్వామీ! నా నుంచి నీవేమి అభిలషిస్తున్నావో అదే నేను కాగలను. జీవన్మరణములు, సుఖదుఃఖములు, ఖేదమోదములు — ఏది నా కొరకు నీవు నిర్ణయించినా దానిని నేను స్వాగతీకరిస్తాను. నీ వందించిన ఏ పురస్కారమైనా, అది నాకు దైవపురస్కారమే; బ్రహ్మానందదాయకమే.

శ్రీమాత

ఉందనుకుంటా --ఆకస్మికదాడి దాటిపోయేవరకు, ఓర్మితో, నమ్మికతో, నిరీక్షించ డం.

ఏది ఏమైనా, సరైన అంతరంగ దృక్పథం అంటే, ధైర్యం పోగొట్టుకోకుండా ఉండడం; నమ్మకం పోగొట్టుకోకుండా ఉండడం; అసహనంగా ఉండకుండడం. నైరాశ్యంలో మునగకుండా ఉండడం; చాల నిబ్బరంగా, ప్రశాంతంగా ఉండడం; ఎంత ఎక్కువ ఆకాంక్షతో ఉండగలరో, అంత ఎక్కువ ఆకాంక్షతో ఉండడం. ఏది జరుగుచున్నప్పటికీ, ఆందోళన చెందకుండా ఉండడం. ఇది, తప్పక వైదొలగుతుందని అంతా బాగుంటుందని, నిశ్చయం కల్గి ఉండడం — ఇదే, నిజంగా ఉత్తమమైనది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం యస్. వై. సోమయాజులు

సక్రమ దృక్పథాని కుండే శక్తి

ఎప్పుడూ మంచే జరుగుతుందా? మంచయినా చెడయినా జరిగేది జరిగే తీరుతుంది. ఇదందరికీ తెలుసు. మరోలా జరగడం కుదరదు. ప్రపంచధర్మాన్ని (వైశ్వానిక నియతివాదం) బట్టి అది జరిగే తీరాలి. అయితే అది జరిగిన తరువాత మన మనుకోవాలి. అంతకు ముందు కాదు. ఒక దేశానికైనా లేదా ఒక వ్యక్తికైనా సంభవించే విషయమేదైనా అంటే వ్యక్తిగత విషయం సర్వోత్కృష్టంగా జరగవచ్చు. అదంతా వ్యక్తిగతమైన దృక్పథాన్ని బట్టి వుంటుంది.

ఏదైనా జరగడానికి అదే సమయంలో ఆ పరిస్థితులలో నువ్వు అత్యున్నతమైన అనుకూల దృక్పథంతో ఆ విషయాన్ని తీసుకోగలిగినట్టయితే అంటే దానర్థం నీ సమర్థతకి తోడు నీ సర్వోన్నత చైతన్యం నీకు అందుబాటులో ఉండి నీకు కలిసి వస్తే అది తప్పకుండా యెంతో సర్వోన్నతంగా జరుగుతుంది. నీకు జరిగిన మంచిలో కెల్లా ఎంతో ఉత్కృష్టమైనది అదవుతుంది. కాని నువ్వు నీ సమర్థతని పూర్తిగా ఉపయోగించక కింది స్థాయికి దిగజారిపోయినట్టయితే అది తప్పకుండా అంత బాగా జరగకపోవడం తథ్యం. ఆ చిన్న కారణమే నువ్వు ఆ పని సరియైన

అవగాహనతో చెయ్యలేదనడానికి నిదర్శనం. సక్రమ దృక్పథానికి ఉండే శక్తి ఎలాటి దంటే — అది ఏలాటి పరిస్థితినైనా అనుకూలంగా మార్చగలగటమే కాకుండా, తక్షణ ప్రభావితం కాబోయే భూమికలో, అసలు పరిస్థితియే పూర్తిగా మారిపోతుంది. ఇది నేను నొక్కి చెప్పగలను.

ఉదాహరణకి ఒక వ్యక్తి నిన్ను చంపటానికి వచ్చాడనుకుందాం. నువ్వు ఎప్పుడూ నవ్వుతూ నవ్విస్తూ వుండే నీ స్వభావానికి విరుద్ధంగా మామూలు మనిషిలా సామాన్యమైన బుద్ధితో విపరీతంగా భయపడిపోయినట్టయితే వాడు తను వచ్చిన పనిని విజయవంతంగా కానిచ్చుకుంటాడు. అలా కాకుండా లోపల భయపడుతున్నా బయటికి కొంచెం ధైర్యం తెచ్చుకుని దేవుడి మీద భారం వేసినట్టయితే వాడి గురి తప్పిపోవచ్చు. చిన్న గాయంతో బయటపడొచ్చు. ఇంకా దైవబలం నీ చుట్టూ వుండి నిన్ను కవచంలా కాపాడుతున్నాడని నమ్మినట్టయితే, పరిస్థితిని చక్కగా అవగాహన చేసుకుని సక్రమ దృక్పథంతో ప్రవర్తించినట్లైన, నీ చిటికెన వ్రేలును కూడా తాకలేడు.

ఈ వాస్తవమే మొత్తం పరిణామ క్రమ సమస్యకి పరిష్కారం. ఎల్లప్పుడూ భగవంతుడి ధ్యానంలో వుండు. దైవబలాన్ని భూమి మీదకి తెప్పించడానికి ప్రయత్నించు. అలా చేసినట్టయితే ఎప్పుడూ గొప్ప మేలు జరుగుతుంది. ప్రపంచం ఒక్కసారి మారిపోవడం కుదరదనుకో. కాని యెంత వేగంగా వీలయితే అంత వేగంగా మారగలుగుతుంది. దీనిని యీ విధంగానే అనే తిన్నని యోగమార్గంలో పెట్టినట్టయితేనే సాధ్యమవుతుంది. ఇది మాత్రం మరచిపోకు. నట్టడివిలో వున్నట్టు నిస్సహాయంగా తిరుగుతూ దారి తప్పిపోయి పక్కదారి పట్టకుండా వుండాలి.

మీరు ప్రతి ఒక్కరూ మీరు చెయ్యగలిగినదంతా చేస్తే అప్పుడది సరియైన సహకారమై ఫలితం యెంతో వేగంగా పొందగలం. నా దగ్గర యెన్నో వుదాహరణలున్నాయి. సక్రమమైన అవగాహన శక్తి గురించి ఒకే వ్యక్తి సరియైన దృక్పథం వల్ల కొన్ని వందలమంది అనేక వుపద్రవాల నించి రక్షించబడడం నేను చూసేను. కొన్ని కొన్ని చోట్ల యిటువంటి అవగాహన బొత్తిగా లేకపోవడంచేత మామూలు ప్రతిచర్యలకి శరీరం గురవుతుంది. ఇంకా 'భగవంతుడే చూసుకుంటాడులే'అని గొప్పగా యే ప్రయత్నం చెయ్యకుండా వుండిపోతే కూడా నువ్వలాగే చంపబడతావు. నీ శరీరం దైవతలంపే లేక భయంతో వణికిపోతూ వుంటుంది. శరీరంలో

నిజమైన చైతన్యం వుంటే భయమన్నది కాస్త కూడా వుండదు. సరి కదా పరిపూర్ణ దివ్యప్రశాంతితో వుంటుంది. అప్పుడసలు ప్రమాదమన్నదే వుండదు. మనుషుల దాడినించే కాదు. ఏనుగు లాంటి బలమైన, క్రూరమైన జంతువుల దాడి నించి ఇంకా పంచభూతముల దాడినించి కూడా తప్పించుకొని బయటపడగలవు. నీకో చిన్న వుదాహరణ యిస్తాను. ఒక భయంకరమైన తుఫాను రాత్రి వర్షం కుండపో తగా కురుస్తున్నది. మెరుపులు, వురుములతో భయంకరమైన శబ్దాలతో వాతావర ణమంతా అల్లకల్లోలంగా వుంది. శ్రీఅరవిందుల గదికి పోయి గాలికి కొట్టుకుంటున్న కిటికీ వెయ్యడంలో ఆయనకి సహాయపడాలనుకున్నాను. వెళ్లి ఆ గది తలుపులు తీసి చూసేసరికి, ఆయన తను వ్రాసుకునే బల్ల వద్ద కూర్చుని ప్రశాంతంగా వ్రాసుకుంటూ వుండడం చూసేను. బయట ప్రళయ బీకరంగా వున్న గాలివాన అలజడి మచ్చుకైనా అక్కడ లేదు. ఎంతో ప్రశాంతంగా వుంది. ఆ గదిలో వున్న వాళ్ళకి బయట అంత గాలివాన వున్నట్టు కలలో కూడా వూహించలేనంత ప్రశాం తత. కిటికీ తలుపులన్నీ పూర్తిగా తెరిచే వున్నాయి. ఒక్క వాన చుక్క కూడా లోపలకి రావడం లేదు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: నడిమింటి విజయలక్ష్మి

'విశ్వాసము, నమ్మకము', ఆంతరంగిక దృక్పథం

కార్యశూరులు, ఆవిష్కర్తలు, పరిశోధకులు, జ్ఞాన సృజనశీలురు, ఋజువు దొరికే దాకా, లేదా అనుకొన్నది సాధించేదాకా విశ్వాసంతో ముందుకు సాగుతుంటారు. నిరాశ, భంగపాటు, ఖండన మండన లెదురైనా వారు ముందుకే పోతుంటారు. ఎందుచేతనంటే, ఇదే సత్యం, దీన్నే అనుసరించి సాధించుకోవాలి అని యేదో లోనుంచి వారికి తెలియజేస్తూ వుంటుంది. అంధవిశ్వాసం మంచిది కాదు గదా అంటే, ఉండవలసిందే అంధవిశ్వాసం, గ్రుడ్డిదైతేనే అది విశ్వాసం లేకపోతే అది మరేదో తర్కసారాంశమో, చర్చ ద్వారా ఒప్పించబడిన విషయమో లేదా తనకు

తానుగా ధృవపరచుకొన్న విషయమో అవుతుంది అని చెప్పేంత దాకా వెళ్ళాడు, రామకృష్ణుడు.

ఇంకా అభివ్యక్తంగాని, సాధించబడని, లేదా వాస్తవీకరించబడనిదానికి అంతరాత్మ యొక్క సాక్షి, విశ్వాసం. కాని మనలోని దివ్యజ్ఞాని ఇంకా, ఏ సూచనలు లేనప్పుడు గూడా అదే యదార్థమని, లేదా దాన్ని అనుసరించడం, లేదా సాధించడం అన్నింటినీ మించిన మహనీయ విషయమనీ అనుభూతి చెందుతుంటాడు. మనస్సులో ఒక స్థిరమైన నమ్మకం లేనప్పుడు గూడా, ప్రాణికం సంఘర్షించినా, ఎదురుతిరిగినా, తిరస్కరించినా, ఆంతర్యంలో వున్న ఈ విశ్వాసం సజీవంగా ఉంటుంది. ఇటువంటి సమయాలు, అంటే నిరాశతో కూడిన, వైఫల్యం యెదురైన, అపనమ్మకం, అంధకారంగల సుదీర్ఘ సమయాలులేని యోగసాధకు లెవరైనా ఉన్నారా? అతను నమ్మినా, నమ్మకపోయినా, అతనిలో ఇటువంటిదేదో వుండి అతన్ని సజీవంగా ఉంచుతోంది. ఎందుచేతనంటే అతనిలో ఉన్నది తాను అనుసరించేదే — ఏదేలా వున్నా — యదార్థముగాని, అనుభూతిని మించిన గ్రహింపు వుంటుంది. దైవం ఉన్నాడు, మనం అనుసరించవలసింది కేవలం దైవాన్నే; దానితో పోల్చినపుడు జీవితంలో మరేదైనా అంతకుమించి విలువ కలిగినది కాదు — అనేదే యోగ సాధనలో ఉండితీరవలసిన ప్రాథమిక విశ్వాసం. అట్టి విశ్వాసం మనిషి కున్నంత కాలం అతడు ఆధ్యాత్మిక జీవితాని కర్హుడవుతాడు. అంతేకాదు, అతని స్వభావం ఆటంకాలతో నిండి వున్నా, తిరస్కారాలు, యిబ్బందులు, యిబ్బడి ముబ్బిడిగా వున్నా అనేక సంవత్సరాల పైనుగులాట ఉన్నా, ఆధ్యాత్మిక జీవితంలో విజయం సాధించిగలవానిగా గుర్తింపబడ్తాడు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

*

ఒక పరిశుద్ధ విశ్వాసం, సర్వశక్తివంతమై నిరోధించజాలనిదై ఉంటుంది. సర్వశక్తివంతమైవున్న, నిరోధించజాలని విశ్వాసం మనకు తరుచు కనపడదు, అంటే అది విశుద్ధమైన విశ్వాసం కాదన్న మాట. ఈ సమస్యను ఈ విధంగా చూద్దాం. మనలో ప్రతివానికీ ఒక విశ్వాసమంటూ వుంటుంది. ఉదాహరణకు దేనియందో ఒకాదాని యందు విశ్వాసం, మనలో దైవసన్నిధికి సంబంధించిన విశ్వాసం అనుకొందాం. మన విశ్వాసం శుద్ధమైనదైతే, మనలో ఉన్న ఈ దైవసాన్నిధ్యాన్ని తత్ క్షణమే

తెలుసుకో గలుగుతాం. ఈ ఉదాహరణ అర్థం చేసుకోవడం తెలికే, దైవసన్నిధి ఉన్నదనే విశ్వాసం నీకుంది, కాని నీకు దాని అనుభవం కలుగలేదు, యెందుకని? విశ్వాసం నిష్కళంకమైనది కానందుచేత. విశ్వాసం గనుక విశుద్ధమైనదై వుంటే, వెన్వెంటనే పని జరిగిపోతుంది. ఇది చాలా యదార్థం. వెంటనే పని జరుగలేదని నీవు తెలుసుకొన్నప్పుడు, "ఎందుకని నా విశ్వాసాన్ని వాస్తవం చేసుకోలేకపో యాను? నా విశ్వాసం యెటువంటిదై వుంటుంది?" అని పర్యావలోకించటం ప్రారం భిస్తావు. అదే చిత్తశుద్ధితో చూసుకుంటూపోతుంటే అందులో చాలా అల్పవిషయా లున్నట్లు — ఎంతో పెద్దవి కాదు — యేవగింపు కలిగిందే చాలా అల్పవిషయా లున్నట్లు తెలుసుకొంటావు. అల్పవిషయాలు, చాలాసార్లు ఒక అల్ప డాంభికభావం ప్రవేశిస్తుంది, తరువాత ఒక కోరిక — అది అంత తీవ్రమైనదై వుండాలని లేదు — తన్ను తాను గొప్పగా కాననీయకుండా ప్రవేశిస్తుంది. అది నీకిచ్చే ప్రాముఖ్యత అది నీ కిచ్చే శక్తి, అది నీ కిచ్చే సంతృప్తి....

*

ఆకాంక్ష తప్పనిసరి. కాని కొంతమంది, విశ్వాసమూ, అవిశ్వాసముల మధ్య, దృఢనమ్మకమూ, అపనమ్మకముల మధ్య, అంతస్సంఘర్షణతో ఆకాంక్షిస్తుంటా రు. విజయం తథ్యమనే ఆశావాదమూ, ఎప్పుడూ ఏ విపత్తు సంభవిస్తుందోననే నిరాశావాదమూ, మధ్య అంతస్సంఘర్షణతో ఆకాంక్షిస్తుంటారు. ఈ సంఘర్షణ గనుక నీలో వుంటే, ఆకాంక్ష వున్నప్పటికీ, నీకేదీ ప్రాప్తించదు.

మంచిది. దివ్యక్రియాశక్తికై ఆకాంక్షిస్తే, దైవసహాయానికై అర్థిస్తే, తప్పకుండా లభిస్తుందనే దృఢసంకల్పంతో అర్థిస్తే, అది లభించకపోవడం అసాధ్యం. తప్పక లభిస్తుంది. ఇటువంటిది... అవును, నిజంగా ఈ సంపూర్ణ దృఢనమ్మకం కలిగివుండ టమే ఒక ఆంతరంగిక ఉన్మీలనం అవుతుంది. కొంతమంది యెల్లప్పుడూ తమను తాము తెరిచి వుంచుకొనే వుంటారు. దేన్నైనా స్వీకరించే అవకాశం వచ్చినపుడు, స్వీకరించడానికి సిద్ధంగా వీళ్ళక్కడుంటారు. ఇంకొంతమంది వున్నారు, వాళ్ళకే దైనా సాయం చేద్దామని ఒక శక్తి దిగివచ్చినపుడు వాళ్ళందుకు సిద్ధంగా వుండరు. ఆ క్షణంలో మూసుకుపోయి వుంటారు. పసిబిడ్డలా దృఢనమ్మకం కలిగిన ఇత రులు సదా సరైన సమయంలో స్వీకరించ సిద్ధంగా వుంటారు.

ఇది చిత్రంగా లేదూ, బాహ్యంగా చూస్తే, వాళ్ళ మధ్య భేదం కన్పించదు.

వాళ్ళకు సరిగ్గా ఒకే విధమైన శుభసంకల్పం వుండవచ్చు, ఒకే విధమైన ఆకాంక్ష వుండవచ్చు, మంచి చేయాలనే ఒకే రకమైన అభిలాష ఉండవచ్చు. కాని లోలో మందహాసంతో కూడిన నమ్మకం కలవాళ్ళు ప్రశ్నించరు, దక్కుతుందా, దక్కదా అనిగాని, దైవం సమాధానం ఇస్తాడా లేదా అని గాని, మధనపడరు — ఆ ప్రశ్నే వాళ్ళకుత్పన్నం కాదు. "నాకేది అవసరమో, అది నాకు తప్పక లభిస్తుంది. నేను వేడుకొంటే నాకు సమాధానం వస్తుంది. నేనేదైనా యిబ్బందిలో వుండి సాయం కోసం అర్థిస్తే, తప్పక అందుతుంది" అనేదేదో వాళ్ళ కర్థమయ్యే వుంటుంది.... అప్రయత్న మైన, నిష్కపటమైన, ఏ ప్రశ్నా తలెత్తని దృఢనమ్మకం వుంటే అది అన్నింటికన్న ఉత్తమంగా పనిచేస్తుంది. ఫలితాలు అద్భుతంగా వుంటాయి. ఓహ్! ఇది అసాధ్యం. ఈ సంకటం నుండి నేను బయటపడలేను. ఇపుడున్న — నేనాశించని — ఈ స్థితి ఇంకా గనుక పెచ్చుమీరితే అధ్వాన్నంగా తయారైతే నేనింకా, యింకా, యింకా దిగజారిపోతుంటే, ఇలా అయితే, అలా అయితే, మరోలా అయితే.... ఈ విధంగా మనస్సులో చెలరేగే వైరుధ్యాలవల్ల, సంశయాలతో — ఒకడు సంకటసిత్థుల్లో వున్నపుడు ఇటువంటి దురభిప్రాయం కలుగుతుంది — మొత్తాన్ని నాశనం చేసుకుంటూ తనకూ, తాను స్వీకరించవలసివున్న శక్తికీ మధ్య ఒక అడ్డుగోడను నిర్మించుకొంటాడు. అద్భుతమైన విధంగా, ఛాయాలేశం కూడా లేకుండా ఏ విధమైన వాదప్రతివాదాలకు తావు లేకుండా, మరో అభిప్రాయం లేకుండా, మన లోని చైత్యపురుషుడీ దృఢనమ్మకంతో వుంటాడు. అలా వున్నపుడు పరిష్కారం లభించని ప్రార్థనంటూ యేదీ వుండదు, వాస్తవం చేసుకోలేని యే ఆకాంక్షా వుండదు.

మూలం: దివ్యమాత

అనువాదం: కె. వి. రావు

నిజాయితీకి కావల్సిన అంతరంగ దృక్పథం

నిజాయితీ అంటే,

మన సర్వ ఆలోచనలు, అనుభూతులు, సంవేదనలు క్రియాకలాపాలు మన సత్వము యొక్క ప్రధాన దివ్యసత్యమును వ్యక్తీకరించాలి. ఇదే పరిపూర్ణ నిజాయితీ అని నా భావన.

*

సత్వముయొక్క సర్వచలిత చాలనాలను సర్వోత్కృష్ట చేతనాస్థాయికి ఉద్ధరించటం, అప్పటి వరకు సాధించినవాటిని ఫలప్రదం చేయటం — ఇదీ నిజాయితీకి అర్థం.

సత్వము యొక్క సర్వ భాగాల సామరస్య సమైక్యతలతో తనలోని కేంద్రీకృత దివ్య ఇచ్ఛాశక్తిని అన్ని వైపులా పనిచేసేటట్లు నిర్బంధిస్తుంది, నిజాయితీ.

*

ఆచరణలో నిజాయితీ: కోరిక, ఆకర్షణ, అనుకూల ప్రతికూలతలు, వ్యామోహం, జుగుప్స, ఇష్టాయిష్టాలు, — ఇవేవీ లేకుండా ఉండటం పరిపూర్ణ నిజాయితీకి అత్యావశ్యకం. విషయాలపట్ల వ్యక్తికి పరిపూర్ణ సమగ్రదృష్టి ఉండాలి. వాస్తవిక దృష్టితో కూడిన దృక్పథం కావాలి. అపుడు విషయాలు వక్రీకరింపబడవు. ఈ కార్యక్రమాన్ని సాధించటం మానవునికి చాలా కష్టమైనదనేది స్పష్టమే. తనలో గూడు కట్టుకుని ఉన్న వైరుధ్యాల నుంచి విడివడి స్వేచ్ఛగా ఉండటం చాలా వరకు అసాధ్యమే — తాను దైవీసంభూతుడుగా మారాలని నిర్ణయించుకొనకపోతే వీటిని తనలో భరిస్తూ ఉన్నంతకాలం వ్యక్తి పరిపూర్ణమైన నిజాయితీతో ఉండలేడు. క్రియాకలాపాలన్నీ — మానసిక, ప్రాణిక, శారీరకమైనవి అన్నీ – పెడదారి పడతాయి. శారీరకంగా కూడా అని ఎందుకన్నానంటే, ఇంద్రియ క్రియకలాపాలు కూడా వక్రీకరింపబడుతవి. రుచి, వాసన, దృష్టి, గ్రహణశక్తి — ఇవి యథాతథంగా, వాస్తవంగా గ్రహింపబడవు — మనలో ఇష్టాయిష్టా లున్నంతవరకు. ఇష్టాయిష్టా లుంటాయి. కొన్నిటి పట్ల ఆకర్షితులమవుతాం. కొన్నిటి పట్ల జుగుప్స కలిగి ఉంటాం. అలాటపుడు విషయాల వాస్తవరూపాన్ని దర్శించలేం. మనకు ప్రీతికరమైనవాని కనుగుణంగా ఇంద్రియాలు దారి తప్పుతాయి. అలాగే సంవేదనలు, ఉద్వేగాలు, ఆలోచనలు వక్రంగా

వర్తిస్తాయి. పరిపూర్ణ నిర్లిప్త భావన ఇక్కడ అవసరం. దృష్టి, ఆలోచన, అనుభవం, సక్రమమైనదిగా ఉండాలి. అలా ఉండటం అంత సులువు కాదు. అంతవరకు నీ అవగాహన పూర్తిగా వాస్తవంగా ఉండదు. కాబట్టి అంతవరకు అక్కడ చిత్తశుద్ధి ఉండదు.

*

సత్వము యొక్క సర్వమూలకాలు, సర్వ చలితచాలనాలు (ఆంతర్యం లోనివై నా, బాహ్యమైనవైనా), అన్ని భాగాలు — అన్నీ కూడా ఒకే ఇచ్ఛాశక్తి కలిగి ఉండి, దైవానికి మాత్రమే చెంది ఉండటం, దైవము కోసం మాత్రమే మనుగడ సాగించ డం, దైవము ఇచ్ఛగించినది మాత్రమే తనూ ఇచ్ఛగించటం, దైవేచ్ఛను మాత్రమే వ్యక్తీకరణ చేయటం, దైవీసంభూతశక్తి మాత్రమే మూలాధారశక్తిగా కలిగి ఉండటం తప్ప మరియే ఇతర శక్తీ లేకుండా ఉండటం — ఇవే నిజాయితీలో ఉండే మౌలిక లక్షణాలు. దైవీసంబంధితమైనవి తప్ప అన్యమైన ఏ ఇతర మౌలిక లక్షణాలు నిజా యితీలో ఉండవు.

దైవాన్ని మోసగించటాన్ని పూర్తిగా నిరాకరించటం కోసం నీ నిజాయితీని తీవ్రతరం చేయవలసిన, నిన్ను నీవు సరిదిద్దుకోవలసిన అవసరం నీకు ఎప్పుడూ ఉంటుంది. ఒక్క క్షణం ఆ అవసరం నీకు రాకుండా ఉండదు. ముందు నిన్ను నీవు మోసం (ఆత్మద్రోహం) చేసుకోకు. భగవంతుని నెవ్వరూ మోసగించలేరనే విషయం అందరికీ తెలుసు. ఎంత తెలివితో కూడిని అసురుడైనా, దైవాన్ని మోసగించలేడు. ఇది తెలిసి కూడా తరుచుగా వ్యక్తి ఏదో సమయంలో తనకే తెలియకుండా, అను కోకుండా, యాంత్రికంగా తనను తాను మోసం చేసుకునే ప్రయత్నం చేస్తాడు. తన మాటలను, చేతలను, చేసిన ప్రతి పనినీ సమర్థించుకోటానికి అనుకూలంగా సాకులు ఎప్పుడూ చెప్తూనే ఉంటాడు. ఇది ముందు జరిగే పని. పోట్లాటల్లో ఎప్పుడూ జరిగే విషయాలలో — "తప్పు వాడిదే" — అనే మాటలు ఎప్పుడూ వినిపించేవే. నేను వాటిని ప్రస్తావించను. దైనందిన జీవనంలో జరిగే అల్పవిషయాలు గురించి మాట్లాడుతున్నాను.

తలుపును గుద్దుకొని ఆ తలుపును గట్టిగా తన్నిన ఓ కుర్రవాడు నాకు తెలు సు. అలాటిదే ఇది. ఎప్పుడూ యెదుటివాడిదే తప్పు. పొరపాటు చేసినది వాడే. నీవు పెద్దవాడివై, కొంత వివేకం కలిగినవాడివై ఉన్నప్పుడు కూడా, తెలివితక్కు

వగా సాకులు చెప్తూనే ఉంటావు: "వాడు అలా చేసి ఉండకపోతే నేను ఇలా చేసి ఉండేవాడిని కాదు". కాని ఇది అటు నుంచి ఇటుగా చెప్పుకోవాలి.

నిష్కపటంగా ఉండటమంటే ఇదీ: నీవు ఒకరితో ఉన్నపుడు వాడు పొరపాటే కనుక చేసినా, నీవు నిజంగా నిజాయితీపరుడవైతే, వెంటనే, నీ ప్రతిక్రియ సవ్యమైనదిగా ఉండాలి — నీ తోటివాడు అలా లేకున్నా కూడా. అత్యంత సాధారణ విషయం — కోపంగా ఉన్నవాని సంగతే తీసుకో. వానికి బాధ కలిగించేటట్లు తిరిగి మాట అనకుండా, నిశ్శబ్దంగా, నిశ్చలంగా ఉండు. కోపం అంటురోగం. అది వాని నుంచి నీకు అంటదు. ఇది ఏమైనా అంత సులువుగా సాధించగలిగే సంగతేనా, అనేది, నీకు నీవే గమనించి తెలుసుకో. ఇది అతి ప్రాథమికమైన విషయం. నీవెంత నిష్కపటమైనవాడివో తెలుసుకునేందుకు ఇది ఒక చిన్న ప్రారంభం. ప్రతి అంటురోగాన్ని సంక్రమింపచేసుకునే వాళ్ల గురించి — ముతక హాస్యం — అదే రకమైన మూర్ఖత్వాన్ని తమకు సంక్రమింపచేసుకునే వాళ్ళని గురించి — నేను మాట్లాడటం లేదు.

నీవు సాధారణ దృక్పథంలో నిజాయితీగా ఉండే ప్రయత్నం చేస్తూన్నప్పటికీ కూడా, నిన్ను నీవు నిశితంగా గమనించుకుంటే, లెక్కలేనన్ని విషయాలలో, నీలోని నిజాయితీ లోపించటం గమనించగలవు. ఇదెంత జటిలమైనదో కూడా తెలుసుకోగలుగుతావు.

నిజాయితీ ఉన్న చోట ఎక్కడైనా అక్కడ సహకారం, మార్గనిర్దేశం, నీకు ఉంటూనే ఉంటుంది. పరిష్కారం చూపే దైవకృప ఎప్పుడూ నీకు ఉంటుంది. నీవు పొరపాటుగా ప్రవర్తించే అవకాశం ఉండదు.

*

ముఖ్యమైన సంగతి. మరింతగా నిజాయితీని పాటించు. ఎల్లవేళలా నిష్కపటంగా ఉండు. అప్పుడు నీ ఆకాంక్ష సమగ్రంగా ఉంటుంది. నీకు నీవు ద్రోహం చేసుకోలేవు.

ఈ రకమైన నిజాయితీ వల్ల, నీకు దైవకృపతో కూడిన దివ్యసహకారం తప్పకుండా అందుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

సహనశక్తి, ఉల్లాసము
(కావల్సిన అంతరంగ దృక్పథము)

ప్రగాఢ విశ్వాసము నాకాంక్షించు. — ఇంతకు మించి నీ నుంచి నేనేమి అభిలషిస్తాను? ఒకింత నిలకడ, సాధనా పద్ధతిలో మరింత సమగ్రత — అంతే. ఓ రెండు రోజులు ప్రగాఢ ఆకాంక్ష కలిగి ఉండి, తర్వాత వైరాగ్యంతో, ఏముంది ఇక — జగమే మాయ, బ్రతుకే మాయ — అంటూ ఓ నిరాశా గీతాన్ని ఆలపించకు. దైవం లీలా వినోది. ఆయనకు పరిపూర్ణ అవకాశం ఇయ్యి. ఆయన నీలో ఓ చిరు దీపం వెలిగించినపుడు, లేదా, ఆందుకు సిద్ధపడినపుడు నిరాశతో తడిసిన దుప్పటిని ఆ అల్పమైన దీపం మీద కప్పటానికి సిద్ధం కాకు. 'అదో కొవ్వొత్తి మాత్రమే కదా! అంతకంటే ఏముంది', అంటావు. అయితే అలాంటి విషయాలలో మానవునిలో, శారీరక, ప్రాణిక, మానసికంగా ముసురుకున్న చీకట్లను చెదరకొట్టటానికి, ప్రారంభంగా, ఓ కొవ్వొత్తి మాత్రమే. ఆ తర్వాత ఒక చిరుదీపం. ఆ పిమ్మట ఒక రవి కిరణం — ఇదీ వరస. పరిణామదశలో ఆ దిశగా ప్రారంభాన్ని ముందుకు కొనసాగనివ్వాలి. సహజ పరిణామం తడవ తడవలుగా వచ్చే అనుభవాలతో కూడి ఉంటుంది. వాటిని దుఃఖం, సంశయం, నిరాశ — వీటితో అవరోధం కలిగించ కూడదు. ప్రారంభంలో, చాలా కాలం వరకు అనుభవాలు కాస్తంత, తగు మాత్రంగానే, అడపాతడపా వస్తూ పోతూ ఉంటాయి. వాటి మానాన, వాటిని వదిలేయాలి. అపుడు అలా ఉండీ ఉడిగీ వచ్చే అనుభూతులు అవిచ్ఛిన్నంగా సాగే ఆధ్యాత్మిక వికసనంగా కొనసాగుతుంది. కాని నువ్వు ఇంతవరకు అందుకు అసలైన అవకాశం ఇవ్వనే లేదే. మధ్య మధ్య సంశయాలు, నిరాకరణలు. తగు మాత్రంగా వచ్చే అనుభవాలు మరీ అరుదైపోయినై. ఆరంభం, అలా, ఆరంభంగానే మిగిలిపోయింది. ఇతరములైన ఎన్నో అవరోధాలను నీవు యెదుర్కొన్నావు. తిరస్కరించావు. ఈ కష్టాన్ని నీవు మరింత ముద్దుచేసి లాలించావు. అందువల్ల అది మరింత బలపడింది. పట్టువీడని కృషితో దానిని సాధించాలి. అపుడంతా నిశ్శేషంగా సందేహరహితమవుతుందని నేను అనను. సాధనకు సందేహం శత్రువు. ఇది పట్టు విడువకుండా దాడి చేస్తుంది. ఈ దాడిచేసే శత్రువును నీ నేస్తంగా చేరనీయకు. తలుపులు తెరిచి లోపలికి రానీయకు. నీ పక్కన, దానికి చోటీయకు. అన్నిటికీ మించి, లోనికి

ప్రవేశించే దైవాన్ని వెనుతిరిగి పోనీయకు. నిరుత్సాహపరిచే నిరాశ, నిర్వేదాల తడి దుప్పటి కప్పుకోకు.

నిశ్చయంగా నీవు చేయవలసినది యిదే. నేను నీకు నొక్కి చెప్తున్నాను. నీకై మిగిలి ఉన్నది ఇదొక్కటే. లేదా ఈ నేల. అంతే. ఇంతకు మించి ఏమీ లేదు. దీనిని దాటి బయటికి పోతే ఏముంది? బయట భూకంపాలు, హిట్లర్లు. కూలిపోతూన్న నాగరికత. ప్రళయం. ఇదే మరింత ప్రబలమైన కారణం. నీవు చేయవల్సినది చెయ్యటానికి. ఇందుకు సహకరించటానికే నీవు నియమింపబడినావు. ఇది చాల కష్టమైనది. దూరప్రయాణం. ప్రోత్సాహం అంతగా లేదు. అంటావా? అయితే ఏమి? ఘనకార్యాలు అంత సులువుగా పరిష్కారం కాగలుగుతాయని నీ వెందుకు అనుకుంటావు? శీఘ్ర విజయం లేదా అసలేమీ వద్దు అనుకోవటం సరి కాదు. కష్టాల నెదుర్కోవాలి. ఎంత ఉల్లాసంగా నీవు వాటి నెదుర్కొంటే అంత శీఘ్రంగా విజయాన్ని సాధిస్తావు. ఎప్పుడూ విజయమంత్రాన్ని జపిస్తూ ఉండు. ఇదే నీవు చేయవలసినది. దృఢసంకల్పం, దృఢనిర్ణయం. నాకిది తప్పనిసరిగా కావాలి. దీనిని నేను అందుకుంటాను, 'ఇదీ నీ దృఢమైన నిర్ణయం. అసాధ్యం? అసాధ్యమనేదేదీ లేనే లేదు. ఉన్నవల్లా — కష్టాలు, నిరంతర సుదీర్ఘ పరిశ్రమ — అంతే. అసంభవాలు కావు. చేయాలి అనే దృఢనిశ్చయం, సత్సంకల్పం ఉండాలే కాని, చేయాలనుకున్నది — ఇప్పుడో, ఎప్పుడో — తప్పక జరుపబడుతుంది. నీ నిరాశాంధకారాన్ని తరిమికొట్టు. ధైర్యంగా నీ యోగప్రస్థానంలో ముందుకు సాగిపో. చీకట్లు అదృశ్యమయే కొలదీ లోలోపలి ద్వారాలు తెరుచుకుంటాయి.

ప్రశ్న: ఆనందం లేదు. శక్తి లేదు. చదవాలని, వ్రాయాలని అనిపించదు. జీవచ్ఛవం కదులుతున్న రీతి. పరిస్థితి అర్థమైందనుకుంటాను. స్వీయానుభవం ఏమైనా?

సరిగా అర్థం చేసుకోగలను. చంపేస్తుంది — అనిపించే అనుభవం. నేనూ అనుభవించాను. ఇలా ఉండే వాళ్ళందరికీ నేనెప్పుడూ చెప్పే సలహా — ఊరట పొందు. హుషారుగా ముందుకు సాగు. ఉల్లాసంగా, త్వరపడి ముందుకు సాగుతూ, 'రోము నగరం ఒక దినంలో నిర్మాణం కాబడలేదు,' అని అనుకోగలిగితే అలా అనుకో. లేదూ — మరి ఉషోదయమయి, పక్షుల కిలకిలారావాలు వినపడేవరకూ, అలా విచారిస్తూ ఉండు. తర్వాత అంతా సర్దుకుంటుంది.

అయినా, నాకు అనిపిస్తోంది, నీవు వైరాగ్యంలో శిక్షణ పొందుతున్నావేమోన

ని. నేనైతే వైరాగ్యం జోలికే పోను. the beastly thing. దానికి నేనెప్పుడూ దూర మే. అయినా కొంతవరకూ యిది తప్పనిసరి. సమత — a better trick. కాక పోతే మరి, 'సమత' కష్టం. వైరాగ్యం సులువు. హేయమైనది, విషాదపూరితమైనది, ఇబ్బందికరమైనది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

*

సహనం — నీకు ఇదే ప్రముఖ సంకేత వాక్యం కావాలి. నీలోని ప్రాణిక శక్తికి, ప్రాణిక సత్వానికి నేరం చెప్పవద్దని బోధపర్చు. ఒక ఘనకార్యం సాధించడానికి సహించవలసినదంతా సహించాలని నచ్చచెప్పు. ప్రాణిక సత్వం, చపలచిత్తంతో కూడిన ఇష్టాయిష్టాలను వదిలిపెట్టడం నేర్చుకోవాలి. సహనానికి అంతస్సారం ఇదే. సంకట పరిస్థితులలో మనోనిబ్బరాన్ని నిలబెట్టుకుని ఉండాలి. నీ పట్ల మొరటుగా ఎవరైనా ప్రవర్తించినపుడు లేదా నీ అసాధ్యం నుంచి బయటపడే అవకాశం నీకు లేనపుడు నువ్వు చీకాకు పడకు. స్థిమితంగా ఉండు. నిన్నేదీ ఏమాత్రం కలత పెట్ట నీయకు. నీ ప్రాణిక సత్వం నీ ఈతిబాధలను గోరంతలు కొండంతలుగా చేస్తుంది. పట్టించుకోకు. ఈ లోకంలో ఉన్నవాళ్లలో చాలామందికంటె నీ వెంత ఆనందంగా ఉన్నావో గమనించు. గత యుద్ధంలో పోరాడిన సైనికులు పడిన బాధల నొక పర్యాయం విచారించు. అలాంటి బాధలే కనుక నీవు పడవలసివస్తే నీ అసౌకర్యం గురించిన భావన ఎంత తెలివితక్కువదో తెలుసుకుంటావు. అలాగని నీవు కష్టాలు కొనితెచ్చుకోమని కాదు. నీ జీవితానికి సంబంధించిన సాధారణ అసౌకర్యాలు అంతగా చెప్పుకోతగినవి కావని నీవు గ్రహించాలి. ఇదీ నేను కోరేది.

సహనశక్తి లేక ఉత్కృష్టమైనదేదీ సాధ్యపడదు. మహనీయుల జీవితాలను అధ్య యనం చేస్తే నీకు తెలుస్తుంది. తమ ప్రాణికసత్వ బలహీనతలను యెదురొడ్డి చెకుముకిరాయిలా ఎలా నిలిచారో నీకు తెలుస్తుంది. సహనం ద్వారా ప్రాణిక, శారీరక బలహీనతలను అదుపులో పెట్టుకోవాలి. మన నేటి నాగరికత పరమార్థం భౌతికంగా ఆధిపత్యం సాధించటం. సాహసం, క్రీడాస్ఫూర్తి, అన్ని జీవితరంగాల లోను వ్యక్తమవుతున్న వైపరీత్యాలను ధైర్యంగా యెదుర్కోవటం — ఇదీ ఆదర్శ సహనానికి ప్రధానాంశాలు. శాస్త్రవిజ్ఞాన అభివృద్ధి, సాఫల్యాలు ఎన్నో కష్టమైన పరి శోధనలు ప్రయత్నాలతో కూడుకున్నది. అలాగే మన ఆశ్రమంలో నిర్వహిస్తూన్న

ప్రముఖమైన కార్యక్రమం ఏమంత తక్కువ సహనంతో కూడుకున్నది కాదు. నీ ప్రాణికసత్వం ఎప్పుడు ఎదురుతిరిగినా దానిని అదుపులో పెట్టడం నీవు తప్పనిసరిగా చేయవలసిన పని. శరీరానికి సంబంధించినంతవరకు కొంత వెసులుబాటుతో జాగ్రత్తలు తీసుకోవలసిన అవసరం ఉంది. ప్రాణిక సత్వంతో వ్యవహరిస్తున్నప్పుడు మాత్రం అది ఎదురు తిరిగినప్పుడల్లా, నీ నుంచి అది తాపులు తినవలసినదే. మరో మార్గం లేదు. దివ్యసత్య కాంతులు కోరవలసిన ప్రాణికసత్వము, ఐహిక భోగభాగ్యాల కోసం ప్రాకులాడినట్లైతే, అపుడు నిమ్నచేతనను అదుపు చేయవలసినదే. తప్పదు మరి.

అగ్ని (జీవాత్మ యొక్క రూపాంతీరకరణ ప్రభావం) ప్రభావం వల్ల నీ ప్రాణిక సత్వము పరివర్తన చెందుతుంది. ఇందుకొక చెప్పుకోతగిన నిదర్శనం — నీ కష్టాలను, అవరోధాలను నువ్వు చిరునవ్వుతో యెదుర్కొంటావు. నీ పొరపాట్లకు, విచారంగా కూర్చుని దుఃఖపడవు. అయ్యో! నేను తగినట్లుగ లేనే అని దిగులుపడవు. చిరునవ్వుతో నీ అధైర్యాన్ని తరిమి కొట్టేస్తావు. నూరు పొరపాట్లు చేసినా ఏమీ బాధపడవు. చేసిన పొరపాట్లు గుర్తిస్తావు. అవి పునరావృతం కాకుండా శ్రద్ధ తీసుకుంటావు. నీలో అధైర్యాన్ని, విచారాన్ని సృష్టించేవి ప్రతికూలశక్తులు. నిన్ను అలా విచారంగా ఉంచటం వాటికి సరదా. నమ్రత, డీలాపడిపోయి ఉండటం ఒకటే కాదు. రెండూ వేర్వేరు స్థితులు. నమ్రత దైవీచాలనం. నిరుత్సాహం పైశాచిక శక్తికి వ్యక్తీకరణ. అందుచేత కష్టాలను ఆనందంగా స్వీకరించు. ఆటంకాలను తప్పనిసరిగా ఉత్సాహంగా యెదుర్కో. ఎందుకంటే అవి నీ రూపాంతరీకరణ మార్గానికి అవరోధాలు. శత్రువును ఓడించే ఉత్తమోత్తమ పద్ధతి, నవ్వుతో తనని యెదుర్కొనటమే. రోజుల తరబడి నీ శత్రువుతో పెనుగులాడు. అయినా తరగని శారీరకశక్తితో ఉంటూనే ఉండవచ్చు. అతన్ని చూసి పరిహాసంగా ఓ నవ్వు రువ్వు. వెనుతిరిగి పరుగెడతాడు, చూడు. ఆత్మవిశ్వాసం, దైవం పైన నమ్మకంతో కూడిన నవ్వు — శత్రువును చిత్తుచేసే బలం కలిగిస్తుంది. నిన్ను దిగ్విజయమార్గం వైపుగా నడిపిస్తుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

భగవదనుగ్రహాన్ని మానవులు గుర్తించలేరు. ఎపుడో ఆపదలు వచ్చినపుడు తప్ప — అంటే ఆపద రాబోతున్నప్పుడో లేక దాని నుండి తప్పించుకొన్నపుడో ఈశ్వర కారుణ్యం గుర్తుకువస్తుంది. కానీ క్షేమంగా ప్రయాణించినపుడు దాని ఉనికి నెవ్వరూ గుర్తించలేరు. అయినా ఏ ఆపదా లేకుండా ప్రయాణం జరగటం అనంతమైన, ఉత్కృష్టమైన దైవకృపావిశేష మనుకోలేరు. కానీ మనిషి మాత్రం ఆ ప్రయాణం సహజంగా జరిగిన దనుకుంటాడు తప్ప సృష్టిలో అది గొప్ప సమున్నత సామరస్య మనుకోలేడు. ఒక రోగం నుండో, రొష్టు నుండో బయటపడ్డాడనుకో. అప్పుడెంతో కృతజ్ఞతాభావంతో అనుగ్రహం గుర్తుకు వస్తుంది. సహజసిద్ధంగా ఆరోగ్యమున్నపుడదేమీ గుర్తుకు రాదు. కానీ — అదే మరింత గొప్ప అద్భుతం. ఏ ఆపద, రోగం లేకుండా జీవితం సాగిపోవటం ఆయన అనుగ్రహం తప్ప — వేరేమిటి? అనుకోలేడు.

*

కృతజ్ఞత

భగవదనుగ్రహాన్ని ప్రేమతో స్వీకరించటం (కృతజ్ఞత) దైవం నీకు చేసిన — చేస్తున్నదానిని వినయవిధేయతతో స్వీకరించటం.

ఈ కృతజ్ఞతాపూర్వకమైన భావన దానంతటదే హృదయంలో స్పందిస్తుంది. ఆయన అనుగ్రహానికి నేను అర్హుడనా? అన్న ప్రశ్నకు కలిగించే భావన అది. దైవానుగ్రహానికి మరింత అర్హుడివిగా నీవు ఉండేటట్లుగా, నీవు చేయగలిగినంత నీ చేత చేయించేది.

*

నిరంతరమూ భక్తి ననుసరించవలసిన మరొక స్పందన ఉన్నది. ఆ కృతజ్ఞతాభావన నిత్యం భగవంతుడున్నాడన్న దృష్టితో నిండి వుంటుంది. ఈ భావనతో నీ మనస్సంతా కృతజ్ఞతా భారంతో బరువెక్కి, నిన్నూపిరాడనీయనంత సంతోషంతో నింపుతుంది. ప్రపంచమంతా అయనే వ్యాపించి వున్నాడన్న ఆలోచన చాలు, నీ వానందించటానికి. లోకం భయంకర రాక్షసి కాదు. భగవన్మయం. 'దైవంబున్నది

నిత్యమై' — అహర్నిశలూ ప్రతి చిన్న విషయమూ నీకిది జ్ఞప్తికి తెస్తుంది ప్రత్యక్షం గానూ — పరోక్షంగానూ — నీకా సత్యస్ఫురణ కల్గుతుంది; కలగాలి. ఇది నిన్ను వెన్నాడుతుంది. నీలో సంతోషం ఊటబావిలో నీరులాగ ఊరుతుంది. ఈ కృత జ్ఞతాదృష్టితో చూడు. సమస్త వస్తుప్రపంచమెంత ఆనందమయంగా కన్పిస్తుందో!

ఈ కృతజ్ఞత నుండి కలిగే సంతోషంతో సాటియైనది మరొక్కటి లేదు. ఒక కోకిల పాట — గాలిలో పూల నాట్యం — పసిపాప బోసినవ్వు — దానధర్మాల అందం — సుందరవాక్య శ్రవణం — సంధ్యాకాల సౌందర్యం — ఇలాంటి వాటి లోనూ — ఈ కృతజ్ఞతాభావ స్పర్శ నందవచ్చు. ఆ ఆనందోద్రేకం — పర మాత్మ ఉనికి వల్లనేనని గుర్తించటమే కృతజ్ఞత. ఈ సర్వసృష్టికి పరోక్షంగా ఉన్నదొక్కటే పరమేశ్వర జ్యోతి.

*

కొందరుంటారు. వారు సహజసిద్ధంగా కృతజ్ఞతామూర్తులు సున్నితహృదయం కలవారు కావటంవల్ల వారు భక్తిశ్రద్ధలకు, సంతోషాది స్నిగ్ధభావాలకు తేలికగా స్పంది స్తారు. వారికి సర్వజీవశక్తీ పరమాత్మ స్పందనగానే కనపిస్తుంది. ప్రతి అల్పవస్తువు నకూ వెనుక — ప్రతి చిన్నఘటనతోనూ ఈ ఆనందమైన భగవదనుగ్రహాన్ని — సౌందర్య సార్వభౌమత్వాన్ని గుర్తించగలరు. అనుభవించగలరు.

కొందరిని చూచాను. వారు విద్యావంతులు కారు కదా — చాలా అమాయ కులు. సాధారణమైనవారైనా వారిలో ఈ కృతజ్ఞతా బుద్ధి ఎంత జాగృతమై ఉంటుం దంటే ఏమాత్రం స్పర్శకైనా ఇట్టే పరవశులైపోతారు. వారికున్న కృతజ్ఞతా విధేయతలు చెప్పలేం.

వారిలో చైత్యపురుషుడు మేల్కొని వుంటాడు. వారికా స్పర్శ — తరచుగా కలిగినా, వారి శక్తి మేరకు — కలిగినా కొద్దో గొప్పో దాని అనుభూతి పొందగలరు. ఫలితంగా తమను తాము ఉన్నతస్థాయికి — ఊర్ధ్వస్థితికి – అతీతస్థాయికి, చేర్చబడుతున్నామన్న భావన కలిగి వుంటారు.

*

ఎక్కడ ఈ కృతజ్ఞత హఠాత్తుగా అప్పటి కప్పుడే కల్గుతుందో అది అన్నిటి కంటె అధిక సంతోషాన్నిస్తుంది.

అందులో నేనన్న భావన — అహంకార స్ఫురణ లేశమైనా వుండదు. —

అదొక ప్రత్యేకమైనది. అది ప్రేమా కాదు — స్వాత్మ సమర్పణా కాదు. నిండైన సంతోషం పొంగి పొర్లిపోతుంది — అదొక ప్రత్యేకమైన అద్భుతమైన స్పందన. దానికదే సాటి. అది నిన్ను విస్తృతపరుస్తుంది — నిన్ను సంపూర్ణవ్యక్తిగా మలుస్తుంది. ఎంతో ప్రకాశమానమైనది. మానవచేతన కందుబాటులో ఉండే సర్వచలిత చాలనాలలో కెల్లా ఇదొక్కటే నిన్ను తప్పనిసరిగా అహంకార విముక్తిని కలిగించేది. దీని స్వచ్ఛ స్పందనలో నీవు ప్రవేశిస్తే చాలు. అదొక మహా దివ్యప్రేమ స్పందనయని వెంటనే గుర్తిస్తావు. దానికి పరిధులు లేవు. తుదిగా, కృతజ్ఞత ఒక్కటే సారభూతమైన దివ్యానురాగ స్పందన. ప్రేమ స్పందనకు సమానమైన రంగు — కొంచెం మార్పుతో.

*

వినయసంపద కలిగి ఉండటం అంటే, దైవం వినా, మనోప్రాణిక శరీరాలు ఏమీ కావు. ఏమీ చేయలేవు. — అజ్ఞానం, అల్లకల్లోలం, అశక్తత, — తప్ప ఇవి మరేమీ కావు. దైవము మాత్రమే దివ్యసత్యం, దివ్యజీవనం, దివ్యశక్తి, దివ్యప్రేమ, దివ్యానందము.

కాబట్టి మనోప్రాణికశరీరాలు ఎప్పటికీ తెలుసుకోవాలి, సంవేదించాలి — సారభూతంగానే కాక — ఆయన యొక్క అభివ్యక్తీకరణ, క్రియాకలాపాలలో — తాము దైవమును అవగాహన చేసుకోలేము. విచారించి తీర్పు చెప్పలేము — అని.

ఇదే వాస్తవమైన వినయమంటే — అప్పుడే నీకు శాంతి, ప్రశాంతతలు లభిస్తాయి. ఇదే నీకు ప్రతీప శక్తులు — విఘ్నాల నుండి రక్షించే కవచం. అహంకార ద్వారం నుంచే విరుద్ధశక్తులు నీలోనికి ప్రవేశిస్తాయి. వాటి ప్రవేశానికీ ద్వారం తెరుచుకుని ఉంటుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: టి. కోటేశ్వరరావు

కర్మపట్ల ఆంతరంగిక దృక్పథం

ఎవరు యే కర్మ చేసినా, ఆ పనిలో సత్యచేతన యొక్క వెలుగురవ్వ నింపితే అది ప్రయోజనమైన కార్యమవుతుంది.

ఒకరు నిర్వహించే పనికన్న, ఆ కర్మ వెనక అతనికున్న చైతన్య భావన యెక్కువ ప్రధానమైనది. వ్యర్థమైన కార్యాలుగా బైటికి కనిపించే పనులు కూడా నిజమైన చేతనతో నిర్వహించబడితే అవి చక్కగా సఫలీకృతం కాగలవు.

*

ఆధ్యాత్మిక దృష్టితో చూస్తే, నీవు చేసే పని ప్రధానం కాదు, దాన్ని నువెలా ఆచరిస్తావో, యెలాంటి చైతన్యభావనతో ఆచరిస్తావో అన్నదే ముఖ్యం. నిరంతరం దైవాన్ని జ్ఞప్తి యందుంచుకుని చేసే పనంతా దివ్యసన్నిధిలో వ్యక్తీకరణ అవుతుంది.

*

నిరంతరరాయంగా దివ్యసన్నిధిలో జీవించు. నిన్ను నడుపుతూ నీ ప్రతి పనిని చేస్తున్నది ఆ దివ్యసన్నిధియే అని భావించు. నీ స్పందనలను, నీ భావాలను, సాధారణమైన నీ బాహ్యకర్మలను సహా ఆ దివ్యసన్నిధికే సమర్పించు.

*

బుద్ధిపరమైన, క్రియాత్మకమైన అన్ని కార్యాల్లోను, 'స్మరించు, సమర్పించు' అన్నదే నీకు మంగళా శాసనం కావాలి. నీవేమి చేసినా అదంతా దైవార్పణగా నిర్వహించు. ఇది నీకు అత్యుత్తమ క్రమశిక్షణ కాగలదు. నీవు వ్యర్థమైన, తెలివితక్కువ పనులు చేయకుండా, అది నివారిస్తుంది.

*

నీ పని పరిపూర్ణతకు ఏమాత్రం కొరత రానిదిగా వుండాలన్నది నీ ఆదర్శంగా వుండనీ. అంత నీవు తప్పక నిజమైన దైవోపకరణంగా వుండగలుగుతావు.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

భగవంతుని నుంచి మనకు కావల్సినది పొందట మెలా?

ప్రశ్న: మాతా! ఎవరికైనా ఏదైనా అవసరం కలిగినదానిని భగవంతుని దగ్గర నుండి పొందాలనుకున్నప్పుడు — ఏదైనా తెలుసుకోవాలన్నా తెలియచెప్పే మార్గని ర్దేశం కావాలనుకున్నా — వారి నుంచి కావల్సినది పొందడం ఎలా?

అది భగవంతుని అడగాల్సిందే. ఆయనను అడగకుండా ఎలా వస్తుంది? పూర్తి విశ్వాసంతో భగవంతుని వైపు మరలి ఆయన్ని అడిగితే నీకు కావలసింది తప్పక లభిస్తుంది. అయితే అది నీవు అనుకున్నట్లుగా కాకపోవచ్చు. కాని నిజంగా నీకు అవసరమైనది మాత్రం నీకు దొరుకుతుంది. నువ్వు అడగాలి, అంతే.

నీవు చిత్తశుద్ధితో అలా చేసి చూడు. కానీ నీవు మిగిలిన అన్ని రకాల బాహ్యప ద్ధతుల ద్వారా పొందే ప్రయత్నంతో, భగవంతుని మాత్రం అడక్కుండా, ఆ తర్వాత ఆయనే నీకు సమకూరుస్తాడని అనుకోవద్దు. నిజానికి నీకు ఎవరి దగ్గ ర్నుంచైనా ఏమైనా కావాలనుకుంటే వారి నడుగుతావు కదా! కానీ భగవంతుడు మాత్రం నీవు కోరకుండానే కోరిక తీరుస్తాడని ఎలా అనుకుంటావు?

సాధారణ చైతన్యంలో దీనికి విరుద్ధంగానే జరుగుతుంది. నీ మనస్సులో "నా కిది కావాలి" — అంటూ అనేకం కోరుకుంటావు. "భగవంతుడు అది ఇచ్చి తీరాలి. ఇవ్వనప్పుడు ఆయన దేవుడెట్లా అవగలడు" — ఈ విధంగా విషయాన్ని తలక్రిందులు చేస్తావన్న మాట.

మొదటి విషయం "నాకు కావాలి" అని చెప్పు. నీకు అది నిజంగా అవస రమా? అది నీ భావనా, లేక వాంఛా, లేక ఒక అనాలోచిత కదలికా? అంటే దాన్ని గురించి నీకేమీ తెలియదు.

రెండవ విషయం — కేవలం నీ ఇచ్ఛను భగవంతుని నెత్తిన రుద్ది — "నా కిది కావాలి అంటావు". అంతే తప్ప కనీసం ఆయన్ని అడగను కూడా అడగవు. "నా కిది ఇయ్యి" అంటావు. "నా కిది తప్పనిసరిగా కావాలి; తానంతటదే సహ జంగా రావాలి. నా కేమి కావాలో అవన్నీ ఇవ్వడం భగవంతుని పని", అంటావు.

కానీ సర్వసాధారణంగా జరిగేది ఏమంటే నీకేం కావాలో నిజంగా నీకు తెలి యదు. అది నిజంగా నీ భ్రమే కానీ నిజం కాదు. పైగా నీవు దాని కోసం నీ చుట్టు ప్రక్కలే ప్రయత్నం చేస్తావు గానీ, భగవంతుణ్ణి తలుచుకోవు, ఆయనతో ఎటు

వంటి లావాదేవీలు పెట్టుకోవు. అసలు ఏ కాస్త విశుద్ధ వైఖరి కూడా ఆయన పట్ల పెట్టుకోకుండా ఆయనను ఏమీ అడక్కుండా ఉంటే ఆయనకి కూడా నీ కివ్వవలసిన అవసరం ఏమీ ఉండదు.

కానీ నీవు దైవాన్ని అడిగినప్పుడు మాత్రం ఆయన దైవం కాబట్టి, నీకు ఏది అవసరమనేది నీ కంటె ఆయనకి కొంచెం ఎక్కువ తెలియడం వల్ల నీకు కావలసింది ఇస్తారు.

అట్లాకాక నీవు పట్టుబట్టి ఆయనను ఇబ్బంది పెడితే మాత్రం నీకు తెలియచెప్పటానికని అది నీకు ఇవ్వవచ్చు, తద్వారా నీకు నిజంగా అవసరమైనది అది కాదని నీ పొరపాటు నీకు తెలియచెప్పి నీకు బుద్ధివికాసం కలిగించాలనకోవచ్చు. (ఒక వేళ అది నీకు హానికరంగా ఉంటే) అప్పుడు నీవు తిరిగి ఆయన మీద నేరం ఆరోపిస్తూ అనవచ్చు — నీవంటే నీవు అనే కాదు, సాధారణ ప్రజానీకం —"నాకు హాని చేసేదాన్ని భగవంతుడు నా కెందు కిచ్చినట్టు". అది కోరింది నీవే అనే విషయం మరిచిపోయి అలా అంటావు.

రెండు సందర్భాల్లోనూ ఆయననే తప్పు పడతావు. నీ వడిగింది ఇచ్చినప్పుడు అది నీకు నష్టకరంగా ఉన్నా ఆయన్నే అంటావు. ఇవ్వకపోయినా ఆయననే తప్పు పడతావు. "నాకు అవసరమని అడిగినది ఇవ్వలేదు" అని.

పాపం రెండు సందర్భాలలోనూ భగవంతుడే నిందితుడు.

ఇదంతా లేకుండా నీలోనే ఆకాంక్ష పెంచుకో. నీలోని దివ్యసత్యాన్ని తెలుసుకోవాలనే తపనతో అదే నీలో దివ్యసత్యమనే విషయం స్పష్టంగా తెలిసికొని, అదే అన్నిటికీ మూలాధారమైన సత్పదార్థము, మనం కోరిన వాటి కన్నిటికీ సమాధానము, మన సమస్య లన్నిటికీ పరిష్కారం, అని తెలుసుకోవాలనుకుంటే, అదే అవసరమని ఆకాంక్షిస్తే, అది సిద్ధించాలనే తపన నీలో వుంటే ఇక భగవంతుని, "నాకు ఇది కావాలి, అది కావాలి", "ఇది ఇయ్యి, నా కది ఉండవలసిందే", ఇటువంటివి అడగనే అడగవు. ఇలా అంటావు: "నాకేది అగత్యమో అది చేసి నా వ్యక్తిత్వసత్యాన్ని తెలుసుకునే దారి చూపించు; నీ సర్వజ్ఞత్వముతో నాకేది కావాలో చూసి దాన్ని ప్రసాదించు స్వామీ!"

అట్లా చేసినప్పుడు నీవిక పొరబడే అవకాశము ఉండదు. నీకు హానికరమైనవాటిని ఆయన ఈయనే ఈయడు.

ఇంతకు మించిన పై మెట్టు వేరే ఉన్నది కానీ దానితో మొదలుపెట్టడం కొంచెం కష్టమే.

ముందు చెప్పినట్లు భగవంతుని, " నా కిది కావాలి, ఇయ్యి", అనేదానికంటే మంచి పద్ధతి మొదటిది. ఎందువల్లనంటే "చాలా కొద్దిమందికి మాత్రమే వారికి కావలసిం దేమిటో తెలుస్తుంది". దానికి నిదర్శనంగా చాలామంది వాళ్ళ అభీష్టం నెరవేర్చుకోటానికే పాటుబడుతూ ఉంటారు. ఒక కోరిక తీరగానే తృప్తి లేకుండా ఇంకొకటి తీర్చుకోటానికి ప్రయత్నాలు మొదలుపెడతారు.

ఇట్లా వెతుక్కుంటూ, పొరపాట్లు చేసుకుంటూ కష్టాలు పడుతూ, భంగపడి విసుగుచెందిన తర్వాత కొద్దిగా తెలివి తెచ్చుకుంటారు. అప్పుడు దీనికి పరిష్కారమేమిటా అని ఆలోచిస్తారు. తన అజ్ఞానం లోనించి బయటపడే మార్గమేదైనా ఉందా అని తెలుసుకోవాలనుకుంటారు.

అటువంటి సమయమే వస్తే (శ్రీమాత చేతులు చాచి చూపుతూ) "నన్ను స్వీకరించి, సత్యమార్గంలో నన్ను నడిపించు ప్రభూ", అనుకోవచ్చు.

అప్పట్నుంచీ అంతా బాగా జరగటం ప్రారంభమవుతుంది.

మూలం: శ్రీమాత

అనువాదకులు: అమరవాది ప్రభావతి, అమరవాది వెంకటరామ శాస్త్రి

ఇష్టాయిష్టాలు లేకుండా ఉండటం ఎలా?

ప్రశ్న "ఇష్టాయిష్టాలు కలిగి యుండరాదు" — దీనిని మనం ఎలా అర్థం చేసుకోవాలి? అవ్యవస్థకు బదులు వ్యవస్థను, అశుభ్రత బదులు శుభ్రతను మనం కోరుకోవాలి కదా? అటువంటి ఇష్టాయిష్టాలు (preferences) లేకపోవడం అంటే ప్రతి ఒక్కర్నీ ఒకే విధంగా చూడాలనా?

మాటల గారడీ అంటే ఇదే! నువ్వు అభిమతం అంటావు. అదే నేను ఎంపిక (choice) అంటాను. నువ్వెల్లప్పుడూ ఎంచుకునే స్థితిలో ఉండాలి. నిన్ను అధఃపతనంలోకి తోసివేసేదానికి, నిన్ను ఉద్ధరింపచేసేదానికి మధ్య, నీకు పురోగతి సాధించేదానికి, తిరోగతిని తెచ్చిపెట్టేదానికి మధ్య జీవితంలో ప్రతి క్షణం నువ్వు ఎంపిక

చేస్తూండాలి. దీనినే నేను (choice) అంటాను. ఎంచుకోవడం. ప్రతి క్షణం మనిషి ఎంచుకోవాలి. పరిశుభ్రత, అపరిశుభ్రతల మధ్య, నైతికమూ, భౌతికమూ — మధ్య, ఎంపిక అనివార్యము. నీకిది క్షణం క్షణం నీ ముందుంటుంది — సదా. నువ్వు ఒక మెట్టు క్రిందకుగాని, పైకిగానీ వెళ్లవలసి రావచ్చు. ముందుకుగానీ, వెనుకకుగానీ కదలవలసి రావచ్చు. ఈ యెంపిక నీకు నిరంతరం ఉంటుంది. ఎప్పుడూ జాగృతుడవై ఉండాలి. కాని, ఇది ఇష్టాయిష్టాలు కాదు. ఇష్టాయిష్టాలు (preferences) అంటె ఎంపిక మాత్రం ఎంతమాత్రం కానే కాదు. నువ్వు సానుభూతి లేదా అయిష్టత, వికర్షణ, ఆకర్షణ ప్రదర్శించేది ఏదో వుంటుంది. ఏ కారణం లేకుండా, గుడ్డిగా నీకు ఒక విషయం పట్ల బంధం ఏర్పడుతుంది. లేక, నీకొక సమస్య వస్తే, ఈ విధంగానో, ఆ విధంగానో పరిష్కారం ఉండాలని నువ్వు కోరుకుంటావు. అది ఎంపిక (choice) అవదు. వాస్తవమైనదానిని గురించి ఏ ప్రశ్నా రాదు. అక్కడ అభిమతం మాత్రమే ఉంటుంది. నాకు మాత్రం ఆ మాట అర్థం స్పష్టమవుతోంది. అభిమతం అన్నది ఏదో గుడ్డిగా కనిపించేది. అదొక ప్రచోదన, అనుబంధం, అచేతనామయమైన చలనం. అదొక భయంకరమైన మొండిపట్టు.

నువు ఏవో పరిస్థితులలో ఉంటావు. ఏదో జరుగుతుంది. నీ కంటూ ఒక ఆకాంక్ష వుంటుంది. ఒక మార్గదర్శకత్వాన్ని అపేక్షిస్తావు. నీలో నీకు పరిష్కారం ఈ రకంగా ఉంటే బాగుంటుందనిపిస్తుంది. అలా కాక ఇలా ఉంటే బాగుంటుందనే సూచన నీలో కలుగుతుంది. ఇదంతా (choice), ఎంపికకి సంబంధించినది కాదు. ఇష్టాయిష్టాలకు సంబంధించినది. నీ ఇచ్ఛ ప్రకారం నీ ప్రార్థనకు, నీ ఆకాంక్షకు జవాబు రాకపోతే, ఈ అభిమతం (preference) నిన్ను ఇబ్బంది పెడుతుంది. నీకు బాధ కలిగిస్తుంది. ఆ పరిష్కారాన్ని, నువ్వు స్వీకరించలేవు. అందుకొరకు పోరాడాలి. ఇష్టాయిష్టాలంటూ నీకేమీ లేకపోతే, నీ ఆకాంక్షకు ఏ పరిష్కారం వచ్చినా నీకది ఆనందంగా స్వీకారయోగ్యమే అవుతుంది. లేకపోతే ఏది వచ్చినా నువ్వు దానిని అతి కష్టంతో ఆమోదించాలి. ఈ విధంగా కాక, ఆ విధంగా ఉండాలని అపేక్షిస్తావు. కాని, అది మరి ఏమాత్రము యెంపిక అవదు. ప్రతి నిమిషము (choice) వుంటుంది – ఆరోహణ, అవరోహణకి, పురోగతి, తిరోగతికి. అంటే అది నీ ఇష్టాయిష్టాల కనుగుణంగా విషయాలుండా లనుకోవటం కాదు. అనుక్షణం నీకు తటస్థపడే వాస్తవం ఇది. నువ్వు వహించే వైఖరి.

గరుడుని కారుణ్యం

(కథానిక)

(ఉన్నత భావగర్భితంగా ఎంతో ప్రాధాన్యత నిచ్చే నీతికథలు కోకొల్లలు. కాని వాటిలోని అసలు విషయానికి బదులు, అసంగతమైనదానికి ప్రాధాన్యత నిస్తే, అపార్థానికి దారితీసే అపాయం వుంది. అలాంటిదే ఈ క్రింది కథ. ఇందులోని ఉద్దేశ్యం — కర్మసిద్ధాంతం, విధిలిఖిత — వివరణ కాదు. అంతకు మించి, ఒక నిజభక్తుని వైఖరి ఎలా వుంటుందా! దానిని ప్రధానంగా ప్రస్తుతించుటయే దీని ముఖ్యోద్దేశము — అతని ఆశయాలను, ఆచరణలను మహత్తరమైన భగవత్ప్రణాళికాబద్ధంగా మలచుటకు అతని కృషి ఎలా వుండాలి అని.)

ఆశ్చర్యకరమైన అద్భుత శోభలతో అలరారుతున్న కైలాసంలో — సామాన్య మానవదృష్టికి గోచరముకాని గుప్త కైలాసము — మహాశివుని ఆవాసం నెలకొని వుంది. అదో సాయంసమయం. అక్కడికి విష్ణుమూర్తి శివదర్శనార్థం వెళ్లాడు — తన సజీవ గరుడవాహనంపై. ప్రకృతిసిద్ధమైన సుందర శిలాతోరణముతో విరాజిల్లుతున్న శివనిలయ ముఖద్వారము ముందు విడిచాడు గరుడ వాహనాన్ని.

గరుడుడు ఆ పరిసరాల సొబగులను విస్మయ మొందుచూ ఒంటరిగ చూస్తూ కూర్చుని ఉన్నాడు — అందరికి కనిపించే ఆ భౌతిక పరిసరాలను అస్తమిస్తున్న భానుని కాంతికిరణాలు ఆ ఉత్తుంగ శిఖరాలను ఆవరించుకొని వున్న నీటి తుంపరలతో నిండిన మంచుపై సప్తవర్ణాలను ప్రసరింప చేస్తున్నాయి.

అకస్మాత్తుగా ఆ శిలా తోరణంపై కూర్చొని వున్న ఒక అందమైన ప్రాణి, ఒక చిన్న పక్షిపై ఆతని దృష్టి పడింది. "ఎంత అద్భుతమైనదీ సృష్టి! ఈ మహోన్నత హిమాలయాలను మలిచినవాడే, ఈ చిన్న పక్షిని కూడ సృజించాడు కదా! రెండూ సమానమైన అద్భుతాలుగానే ఉన్నాయే!" అని అనుకోసాగాడు.

అదే సమయంలో విధికి, మృత్యువుకు అధిదేవతయగు యమధర్మరాజు శివ దర్శనార్థం కాబోలు, ద్వారంలోకి ప్రవేశించాడు. ద్వారాన్ని దాటి ఆవలి వైపుకు అడుగిడేటప్పుడు, ఆ పక్షిపై, ఆయన కళ్లు పడ్డాయి. ఆశ్చర్యంతో అతని కనుబొమలు పైకెగిసాయి. అంతలోనే దృష్టి మరల్చుకొని, లోనికి ప్రవేశించాడు.

ఇది గమనించిన గరుడుడు ఇలా అనుకున్నాడు, "యమధర్మరాజు పక్షిని అంత శ్రద్ధగ గమనించాడంటే దాని అర్థం ఒకటే; పక్షికి కాలం చెల్లిందన్న మాట! తిరిగి వెళ్లేటప్పుడు, బహుశ, దాని ప్రాణాన్ని గొనిపోవచ్చు!"

గరుడుని హృదయం పక్షిపై కరుణతో నిండిపోయింది. పొంచివున్న మృత్యువు నుండి ఆ పక్షిని రక్షించాలనుకున్నాడు. మళ్లీ స్వగతంగా అనుకున్నాడు. "విధి అనుశాశిత నియమాలు వాటి పనిని అవి నిర్వర్తిస్తున్నాయి. అందులో జోక్యం అనవసరం."

ఒక్క క్షణం గడిచింది. గరుడుని భావావేశం చల్లారలేదు. "ఆ పక్షిని నేను రక్షించగలినవాడనైనప్పుడు నేనెందుకు ఆ పని చేయకూడదు?" అని ఆ బాధ్యతను తనపై కెత్తుకున్నాడు.

మరుక్షణమే ఆతనిలోనిదే మరొక గళం పలికింది, "ఇది నా అహంభావానికి చెందిన ప్రేరణ. ఎవరినైనా రక్షించటానికి నేనెవరిని?"

ఉన్నట్టుండి అతని గుండె లోతుల్లో నుండి అంతర్వాణి సున్నిత కంఠం వినిపించింది. "నేను కార్యాచరణకు పూనుకొనుటా లేక మానుకొనుటా, ఏది ఉత్తమమో ఈ క్షణాన ఖచ్చితంగా తేల్చుకోలేకున్నాను. ఈ అనిశ్చితస్థితిలో నేను ఏది చేసినా అది ఆ భగవంతుని బృహత్ప్రణాళికలో భాగం కావాలని ప్రార్థిస్తున్నాను. ఓ ప్రభూ! నా మనోభావాలను, చర్యలను నీకు నివేదిస్తున్నాను."

మరుక్షణం, అతను ఆ పక్షిని తీసుకొని మెరుపువేగంతో దండకారణ్యాం చేరి, అచ్చట ఒక సెలయేటి ప్రక్కన వున్న రాతిపై దానిని వదిలి కైలాసం తిరిగి వచ్చి విష్ణుమూర్తికై వేచి ఉన్నాడు.

కొద్దిసేపటికే యమధర్మరాజు బయటకు వచ్చి గరుడుని చూచి ఓ చిరునవ్వు నవ్వాడు. గరుడుడు ఆయనకు నమస్కరించి అన్నాడు. "నేను మిమ్ములను ఓ ప్రశ్న అడుగవచ్చా? లోపలికి వెళ్లేటప్పుడు మీరొక పక్షిని చూసి క్షణకాలం చింతాక్రాంతులైనట్లగుపించారు. ఎందుకు?"

"ఓ. అదా! దాని గురించి అంతా మరిచిపోయాను. నా చూపులు దానిపై పడ్డప్పుడు, కొద్ది క్షణాల్లో అది బహుదూరాన వున్న దండకారణ్యంలో ఓ సెలయేటి ప్రక్కన ఓ కొండచిలువచే మ్రింగివేయబడి మరణించనున్నట్లు నా కగుపించింది. అంత సుదూర తీరాన్ని యింత స్వల్ప వ్యవధిలో ఎలా చేరుతుందా అని ఆశ్చ

ర్యపడ్డాను. తరువాత ఆ విషయం మరచాను. తప్పనిసరిగా ఏదో విధంగా అది జరిగి వుండాలి. ఆ చిన్న ప్రాణికి నూతన జన్మ పొందే సమయం ఆసన్నమైంది."

యమధర్మరాజు చిరునవ్వు చిందిస్తూ వెళ్లిపోయాడు. ఈ విషయంలో గరుడుడు పోషించిన పాత్ర అతనికి తెలిసిందా? ఏమో, మనకు తెలియదు.

గరుడుడు నిశ్చేష్టుడైయాడు. విచారించాలో లేక సంతోషించాలో తెలియలేదు. త్వరలోనే ఆ రకమైన మానసికస్థితి నుంచి తేరుకొని యిలా అనుకున్నాడు. "ఓ, ప్రభూ! మీకు వాహికను నేను — క్రియ, నిష్క్రియలు రెండింటిలోను. నన్ను అలానే ఉండనీయండి స్వామీ!" స్వీయ జ్ఞానోదయపూరిత సమచిత్తతను తిరిగి పొందాడు.

ఆంగ్లమూలం విందుసార్ (With courtesy *The Heritage*, July, 1987)
అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

పుస్తక అనుబంధం:

కాంతి కిరణాలు

సహృదయత (Goodwill)

అందరి పట్ల సహృదయత, అందరి నుంచి సహృదయత, శాంతిసామరస్యాలకు ఆధారం.

ఆగస్టు 14, 1969

*

నిజంగా తన చైతన్యంలో సహృదయత వహించినవానికి పరోక్షంగా సర్వత్రా దాగి ఉన్న సహృదయత తనంత తానుగా ఆవిష్కృతమవుతుంది.

ఇదే నిర్మాణాత్మకమైన సంవేదన. దివ్యభవితకి రహదారి.

"Peace and stillness are the great remedies for diseases. When we can bring peace in our cells we are cured. The body should reject illness as energetically as the mind will reject falsehood."